

Arrest

nr. 301 636 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 november 2023.

Gelet op de beschikking van 23 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 juni 2023 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd wordt en kennelijk ongegrond wordt verklaard.

Bij het, ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal, hoewel de termijn van 15 dagen zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch is overgegaan tot een versnelde procedure.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals in casu, afkomstig is uit een veilig land van herkomst. Artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal een beslissing neemt "inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden".

Verzoeker leidt uit het samenlezen van de voormelde bepalingen ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien dagen werd overschreden, tot gevolg zou hebben dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd. Nergens blijkt uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel immers dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of dat hij niet (meer) mag vaststellen dat verzoeker uit een veilig land afkomstig is of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. De overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen belet niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) alsnog overgaat tot de versnelling van de behandelingsprocedure van een verzoek om internationale bescherming (Parl.St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 110 - 116). Het overschrijden van de behandelingstermijn van vijftien werkdagen heeft als enig gevolg dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), in geval van een negatieve beslissing, niet zal worden verkort omdat het CGVS de behandelingsprocedure heeft versneld. De Raad wijst erop dat het de wetgever is die de verschillende beroepstermijnen heeft vastgelegd en de verzoeker in dergelijke gevallen dan over een beroepstermijn van 30 dagen beschikt.

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet is aldus niet geschonden.

3. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Albanië dat hij en zijn kinderen gevisieerd zullen worden omwille van de financiële en gerechtelijke problemen van zijn ex-vrouw A.. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker niet aantoont dat hij voor de door hem aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor verzoeker sprake zou zijn van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven

aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

De Raad treedt de commissaris-generaal vooreerst bij waar deze terecht opmerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker in casu niet slaagt.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing een ganse theoretische uiteenzetting omvat met betrekking tot de hervormingen en mechanismen welke in Albanië beschikbaar zouden zijn, doch dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de feitelijke situatie waarin hij is verwickeld. Verzoeker wijst daarbij op de hardnekkige en gerapporteerde verwevenheid tussen politiek en politie/justitie en het feit dat de dreiging in casu uitgaat van personen die verbonden zijn met de socialistische partij en waartegen hij geen reële bescherming kan vragen of genieten vanwege de Albanese autoriteiten. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker hierbij geheel voorbijgaat aan de concrete motieven, waarin de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat, op basis van de gegevens en de meest recente en actuele informatie waarnaar wordt verwezen, verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen in het kader van de financiële en gerechtelijke problemen van zijn ex-vrouw – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar de verklaringen van verzoeker in dit verband: “Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Dit is hier evenwel niet het geval. U liet immers na om het dreigbericht dat u ontving te melden bij de bevoegde Albanese instanties. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U was echter niet in Albanië. Zou u in Albanië zijn geweest, dan zou u louter om formele redenen de sms gemeld hebben bij de autoriteiten, daar u stelde dat politie, parket en justitie niet naar behoren functioneren (NPO p. 12). Eenzelfde verklaring gaf u voor het niet aangeven van de vermelding van uw kinderen in de media, hoewel dit bij wet verboden is (NPO p. 13). U gaf verschillende voorbeelden van andere zaken waarin onder meer corruptie aanwezig was en legde hiervan enkele krantenartikelen neer (NPO p. 12-14). Dat er in andere Albanese zaken corruptie aanwezig is, is echter onvoldoende om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Eenzelfde conclusie kan getrokken worden wat betreft uw verklaring dat de politie één miljoen euro zou hebben doen verdwijnen, daar dit louter om geruchten gaat die de ronde doen (NPO p. 10). Gevraagd of u bij een andere hogere instantie terecht kon, in het geval u geconfronteerd zou worden met een slecht werkende politiedienst, moest u het antwoord schuldig blijven (NPO p. 13). Nochtans blijkt uit onderstaande informatie dat er tal van mogelijkheden aanwezig zijn in Albanië waarop u beroep kan doen in het geval u zich geconfronteerd zou zien met slecht werkende politionele of justitiële diensten.

(...)

Bovendien blijkt dat u in Albanië wel degelijk toegang heeft tot de Albanese rechtsgang. U liet zich immers al bij staan door een advocaat om de inbeslagname van uw eigendom, wat door u als onterecht wordt ervaren, aan te klagen. Uw advocaat gaf zelf aan dat u dit eigendom terug zou krijgen, na het doorlopen van de nodige procedure (NPO p. 13). Dat dit enige jaren zou kunnen duren, doet niets af aan voorgaande vaststellingen. Dat uw eigendom in beslag werd genomen in de periode dat er een gerechtelijk onderzoek loopt naar uw ex-echtgenoot, een voormalige medewerkster bij het ministerie van wederopbouw en bij het agentschap voor ontwikkelingsfondsen, die er onder andere van verdacht wordt valse verklaringen afgelegd te hebben en haar vermogen niet aangegeven te hebben (NPO p. 12), kan in alle redelijkheid niet beschouwd worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch als ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming en volstaat evenmin om te besluiten dat u in geval van problemen geen beroep kan doen op de autoriteiten van uw land.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zich aldus niet beperkt tot loutere theoretische bedenkingen. Verder blijkt uit de actuele beschikbare objectieve landeninformatie onder meer dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te

professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. De commissaris-generaal somt daarbij concrete realisaties en initiatieven op onder meer in strijd tegen corruptie, waarvan verzoeker zelfs niet op de hoogte blijkt te zijn (administratief dossier, NPO, p. 13).

Verder wordt in de bestreden beslissing pertinent overwogen als volgt: “Waar u en uw advocaat stellen dat de zaak van uw vrouw een zuiver politiek probleem is dat misbruikt wordt om de minister te raken, dient opgemerkt dat dit louter een hypothese is waarvoor u geen concrete elementen kon aanbrengen (NPO p. 14-15). Hoe dan ook blijkt uit bovenstaande informatie wel degelijk dat de nodige controle- en beschermingsmechanismen aanwezig zijn in Albanië, en dat u hier beroep op kan doen indien nodig. In het licht van de hierboven beschreven beschermingsmechanismen in Albanië, kan ook de vrees van uw dochter dat ze gepest en lastiggevallen zal worden in Albanië niet leiden tot de toekenning van internationale bescherming.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het summier poneren van een vrees en het bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, noch een nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

3.2. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

3.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Albanië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 15 december 2023 staat het volgende vermeld:

“Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van zijn verzoek om te worden gehoord, stelt verzoeker het niet eens te zijn met deze beschikking en hekelt hij in eerste instantie het gegeven dat de verwerende partij de termijn waarbinnen zij wordt geacht te beslissen niet heeft gerespecteerd, terwijl er voor hem wel een verkorte beroepstermijn geldt, zodat zijn rechten van verdediging zijn geschonden. Ten gronde stelt verzoeker dat hij in zijn land van herkomst gerechtelijke problemen kent en wordt geïsoleerd door toedoen van zijn ex-vrouw. Hij wijst op de inbeslagname van zijn eigendom en op het gegeven dat een gerechtelijke procedure hierover jaren in beslag zal nemen en het omwille van de hoge graad van corruptie allerm minst zeker is dat deze een succesvolle afloop zal kennen, zodat bij terugkeer zijn bestaan hoogst onzeker en financieel precair zou zijn. Verzoeker besluit daarom dat de beschikking uitgaat van een louter theoretische mogelijkheid tot bescherming in zijn land van herkomst, maar los staat van de dagelijkse realiteit aldaar.”

De Raad wijst erop dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft de verzoekende partij blijft hiertoe manifest in gebreke, zoals blijkt uit wat hierna wordt uiteengezet.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting hekelt dat de verwerende partij de termijn waarbinnen zij wordt geacht te beslissen niet heeft gerespecteerd, terwijl er voor haar wel een verkorte beroepstermijn geldt, herhaalt zij elementen waarop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. Uit een eenvoudige lezing van de gronden van voormelde beschikking blijkt dat hierin wordt uiteengezet dat er geen sanctie is voorzien bij het overschrijden van de voornoemde beslissingstermijn, dat het gegeven dat de commissaris-generaal de beslissingstermijn van vijftien dagen heeft overschreden geen bevoegdheidsverlies van de commissaris-generaal met zich meebrengt en dat er evenmin uit volgt dat niet langer zou kunnen worden vastgesteld dat de verzoekende partij afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet en/of niet meer zou kunnen worden besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het beschermingsverzoek.

Ook wordt geduïd dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij volhoudt ter terechtzitting, de voornoemde beslissingstermijn van vijftien dagen een termijn van orde is waarvan de overschrijding enkel tot gevolg heeft dat niet meer de verkorte maar wel de gewone beroepstermijn van dertig dagen van toepassing is. Dat in de kennisgeving van de aanvankelijk bestreden beslissing toch een beroepstermijn van tien dagen wordt vermeld, doet geen afbreuk aan het voorgaande (RvS 27 mei 2021, nr. 250.711).

Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting mist dan ook elke grondslag. Dat haar rechten van verdediging zouden zijn geschonden, zoals de verzoekende partij poneert, houdt evenmin steek. De termijn werd immers niet verkort. Integendeel, de langere duur van de procedure heeft als gevolg dat zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en over een ruime(re) tijd beschikte om aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. De verzoekende partij gaat er dan ook verkeerdelijk van uit dat zij slechts over een beroepstermijn van tien dagen zou beschikken. Bovendien blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de verzoekende partij wel degelijk gebruik heeft gemaakt van de gewone beroepstermijn van dertig dagen, nu de bestreden beslissing wordt vermoed te zijn betekend op 10 juli 2023 en het verzoekschrift op 27 juli 2023 werd ingediend. Hieruit volgt dat de verzoekende partij zich er zelf bewust van was dat zij niet meer was gebonden door een beroepstermijn van tien dagen. Zij heeft aldus ruim de tijd gehad om haar argumenten te staven en had ook de kans om tot de sluiting van de debatten nog een aanvullende nota neer te leggen, wat niet is gebeurd.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting voorts herhaalt dat zij in haar land van herkomst gerechtelijke problemen kent en wordt geïsoleerd door toedoen van haar ex-vrouw, gaat zij eveneens geheel voorbij aan de gronden van voormelde beschikking. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn. In voormelde beschikking

wordt vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt dit aan te tonen. Uit de bestreden beslissing en voornoemde beschikking blijkt immers dat de verzoekende partij, rekening houdende met de gegevens en de meest recente en actuele informatie waarnaar wordt verwezen, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen in het kader van de financiële en gerechtelijke problemen van haar ex-vrouw – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing en in voornoemde beschikking waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden van de verzoekende partij en waarin hierover uitgebreid wordt gemotiveerd met verwijzingen naar haar verklaringen. De verzoekende partij gaat met haar betoog ter terechtzitting echter geheel voorbij aan deze pertinente vaststellingen. Ook met dit betoog toont zij niet in concreto aan en maakt zij hoe dan ook geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt. Zij beperkt zich immers in wezen tot het herhalen van elementen uit haar relaas, wat niet anders doet denken. De verzoekende partij negeert eveneens de gronden van voormelde beschikking waar zij ter terechtzitting wijst op de inbeslagname van haar eigendom en op het gegeven dat een gerechtelijke procedure hierover jaren in beslag zal nemen. Zij gaat niet in concreto in op de vaststellingen hierover, minstens werpt zij geen concrete elementen op die deze in een ander daglicht stellen. Waar de verzoekende partij zich vervolgens opnieuw achter de aanwezigheid van corruptie tracht te verschuilen en een hypothetisch betoog voert dat het daarom allerminst zeker is dat deze procedure een succesvolle afloop zal kennen zodat bij terugkeer haar bestaan hoogst onzeker en financieel precair zou zijn, reikt de verzoekende partij evenmin concrete elementen aan die de pertinente motieven van de bestreden beslissing of de gronden van voormelde beschikking aan het wankelen brengen. Door te besluiten met de verzuchting dat de beschikking uitgaat van een louter theoretische mogelijkheid tot bescherming in haar land van herkomst die losstaat van de dagelijkse realiteit aldaar, formuleert de verzoekende partij wederom geen concrete repliek op hetgeen omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking. De verzoekende partij komt met haar betoog ter terechtzitting niet verder dan het louter herhalen van elementen of het aanvoeren van argumenten en verzuchtingen die in het verlengde liggen van wat zij voorheen al heeft aangebracht. Door louter te herhalen of verder te borduren op een eerder aangehaald relaas waarover reeds een standpunt werd ingenomen, slaagt de verzoekende partij er echter niet in de beoordeling om te buigen.

De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Gelet op wat voorafgaat, wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 31 oktober 2023 opgenomen gronden en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg geeft de verzoekende partij geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES